

VÕ BỊ TÌNH SAY

Tan hàng Võ Bị lang thang,
Rượu nồng lạc chốn thiên đàng ngân ngơ.
Thánh nhân thương kẻ khù khờ,
Ô kìa tiên nữ trong mơ hiện về....
Dáng kiều thơm ngát đê mê,
Nét hoa e ấp như lê ngọt ngào.
Tóc tiên lóng lánh trời sao,
Xiêm y rực rỡ như đào mừng Xuân...

Tiếng oanh thỏ thẻ: “ Chinh nhân,
Chàng từ đâu đến, vào sân Thiên đình ?”
.....Tiên ơi, Võ Bị chung tình,
Tháng Tư gãy súng một mình vào đây.
Nhớ Tiên ánh mắt đong đầy,
Yêu nàng Võ Bị suốt ngày ngân ngơ.
Mê Tiên dáng liễu trong mơ,
Vắng nàng ta mãi trông chờ nghìn Thu.
Vì Tiên Võ Bị lãng du,
Theo nàng tiếng hát ngọt ru mộng tình.
Trong ta riêng một bóng hình,
Nàng Tiên áo trắng và tình nhân sinh...

.....Chàng ơi tỉnh giấc lưu linh,
Tìm về cõi tục mặc tình phiêu du
Thiếp, Chàng cách trở thiên thu,
Trở về trần thế ngao du với đời.
Yêu chàng thiếp gởi mấy lời,
Thiên đường không phải cho người trần gian.
Tình kia xin gởi mây ngàn,
Chàng mau tỉnh mộng rượu tràn Thiên cung....

Dat David Do F29

XUÂN THA HƯƠNG

MINH NGUYẾT – K17/1

Kể từ ngày lập gia đình với anh Nam Sinh Tín (NST), tôi đã được nghe anh kể rất nhiều về cuộc đời của anh, nhất là thời gian anh được thụ huấn trong Trường Võ Bị Quốc Gia VN . Vào năm 1959, anh đã nhập vào Trường Võ Bị làm Tân khóa sinh K 16 và trong thời gian 8 tuần lễ sơ khởi anh bị nám phổi và được đi chữa trị tại Viện bài lao Ngô Quyền . Khi lành bệnh, anh không còn được cơ hội qui tuyền thệ trên Vũ đình trường để nâng cao đầu bước qua công Trường trong ngày mãn khóa 16 vào năm 1962. Sau đó, mặc dầu được chấp thuận quay về làm dân chính , anh tiếp tục xin thụ huấn khóa 17. Anh luôn tự hào là đã trải qua hai lần 8 tuần lễ sơ khởi. Sau khi mãn khóa vào năm 1963, anh đã chọn về Bộ binh, phục vụ trong quân ngũ tại Đồn Tháp Mười. Một năm sau đó, anh được chuyển về Phòng 3 Nghi lễ thuộc Bộ TTM/QLVNCH, và được thăng cấp Thiếu tá cho đến ngày 30/4/1975. Anh luôn luôn nói với tôi và các con rằng ngoài gia đình , anh chỉ có Võ Bị với Khóa 17 và Khóa 16.

Được nghe anh kể lại những ngày đầu gia nhập vào quân đội với 8 tuần lễ sơ khởi rất là gian truân và ngày tuyền thệ mãn khóa , tôi đã sáng tác bản nhạc Kỷ Niệm Khó Quên để

tặng anh và bài này đã được chúng tôi trình bày trong hai buổi họp mặt của K16 , K 26.

KỶ NIỆM KHÓ QUÊN

Nhớ ngày nào lên đường nhập ngũ, dáng thư sinh , bỡ ngỡ trước cổng Nam Quan, hành trang nhẹ, giữa trời đứng băng khuâng, bên đồng đội cùng chí hướng nam nhi.

Nhớ hôm đầu, gặp “hung thần” hò hét , tứ thân run, áp úng chẳng nên lời. Suốt 8 tuần bê bết toát mồ hôi. thật lao tâm, nhưng nào dám hé môi.

(Đ K) Tân khóa sinh nhất quyết không sòn lòng. Đinh Lâm Viên, chinh phục thật hiên ngang. Cùng anh em nguyện thề với non sông, trai Võ Bị “ TỰ THẮNG ĐỂ CHỈ HUY .”

Nhớ Đà Lạt những sớm mai dạo phố. Bên đồi thông, vui sánh bước bên Hồ Xuân Hương. Ngày mãn khóa, ra Trường đi muôn hướng. Khắp bốn vùng chiến thuật thỏa chí lập chiến công.

Tôi hãnh diện là nàng dâu Võ Bị , vì anh Nam Sinh Tín là người trai lý tưởng, đã sẵn sàng xếp bút nghiên để theo việc đao binh, gia nhập Trường VBQGVN và thề trao trọn cuộc đời cho binh nghiệp để bảo vệ Quê hương. Sự ra đi của anh là một tổn thất lớn cho gia đình chúng tôi, nhưng hiện nay, tuy không còn anh hiện diện trên cõi đời này, tôi cũng nhận được sự quan tâm và giúp đỡ của các CSVSQ và quý phu nhân, đã khiến tôi được an ủi và vui đi nỗi buồn đau trong sinh hoạt hằng ngày. Tôi đã cảm nhận được câu Tình Đồng Môn hay Tình Tự Võ Bị và nhớ những lời anh đã nói với bạn đồng khóa như sau:

“Suốt mấy chục năm qua, thân Cùi của tôi đã nẩy sinh ra rất nhiều chất nhựa dính vào ngũ tạng của tôi, âm thầm âm i đã bao năm nhưng vẫn không tàn phá nổi cơ thể của một CSVSQ ở tuổi thất thập cổ lai hi này.

Không có gì là lạ cả, vì cùi tôi được huấn luyện từ Trường VBQGVN mà ra, thì làm sao mà đánh phá được. Chất nhựa

này được gọi là keo, một chất keo Võ Bị rất tốt , nó rất dính và khi đã dính rồi thì gắn chặt và không thể tách rời ra được . Tự kiểm điểm bản thân, khi tôi gặp bất cứ một CSVSQ nào là tôi có cảm giác hình như chất keo Võ Bị đã tự động tan ra , hòa lẫn vào nhau và khăng khít keo sơn. Keo Võ Bị là một chất kết dính đồng khóa và đồng môn trong bất cứ hoàn cảnh nào, từ trong quân trường ra ngoài chiến trường và cả nơi địa ngục trần gian là các nhà tù v.v.

Thoảng trông thấy “ mẫu số chung” VB là tìm đến với nhau, chia sẻ ngọt bùi, điều mà không phải ai cũng có. Dầu gọi là Cùi nhưng không bác sĩ nào chữa trị vì đó là thiên trùng bất tử. Các Cùi VB dầu muốn hay không cũng phải mng nó trong người cho đến hơi thở cuối cùng. Lời thề năm xưa của các SVSQVB: Không đội trời chung với cs. Và câu nói: Sinh vi tướng, Tử vi thân, luôn luôn nhắc nhở chúng ta phải xứng đáng là những chàng trai VB.”

Giuse Nam Sinh Tín Louis đã được Chúa gọi về. Anh không muốn gia đình phải than khóc, phải chấp nhận là anh anh đã sống trọn vẹn cuộc đời này và thanh thản ra đi một hành trình mới.

Sau Tết, tháng Tư đen lại trở về khơi dậy sự đau buồn trong lòng người ly hương . Bao thảm họa của ngày 30/4/1975 và Thuyền nhân vượt biên như không thể xóa nhòa trong tiềm thức. Từ ngày giặc cộng hoành hành, dâng đất cho Tàu, my dân đủ kiểu , dân tình lâm vào cảnh áp bức khổ đau, xóm làng tan nát, các trẻ nhỏ sống đa đoan. Hiện nay trong nước bệnh dịch Covic đang lây lan, bao nhiêu người lâm bệnh và chết oan. Các thương phế binh và cô nhi quả phụ, những gia đình nghèo khó đang sống lây lất khổ sở, thiếu ăn, thiếu thuốc men, sống trong môi trường ô nhiễm, vẫn đang cần sự giúp đỡ của những người hảo tâm. Có câu: “Yêu thương và lòng nhân ái luôn giúp cuộc sống tốt đẹp hơn.”

Thấm thoát đã gần nửa thế kỷ, vết hằn đau vẫn dòn vè trong ký ức của những người bên này bờ đại dương luôn luôn

nhớ về cố quốc. Ở khắp năm châu, những người Việt sống lưu lạc đó đây, đa số vẫn hằng mong có ngày được trở về quê cha đất tổ, sống trong dân chủ, tự do, ấm no, hưởng mùa xuân trên quê hương và tìm lại những hồi ức đẹp của một thời niên thiếu. Nguyện vọng này đã thúc đẩy họ phải nỗ lực đoàn kết cùng sát cánh bên nhau, tranh đấu cho đất nước có một tương lai đổi mới, cho dân được sống an cư thái hòa. Trước cảnh quê hương tan nát, thế hệ cha ông đã kết tụ ngọn lửa đấu tranh, truyền nguồn hy vọng nơi những tấm lòng tuổi trẻ còn tâm huyết phục hưng giang sơn yêu dấu, noi gương dòng máu tổ tiên và các tiền nhân anh hùng cứu nước, tiếp tục hành trình đấu tranh cho Quê hương.

NHỮNG NGƯỜI TRÊN SÂN CŨ... NGU LÂM CƠ - K20/1

Em vừa xem xong trận đấu của đội Mỹ-nữ thi đấu vòng loại cúp thế giới với kết quả 3-0 thắng đội tuyển Columbia Nam Mỹ và dẫn đầu bảng (phút này) với 6 điểm. Mặc dầu kết quả đậm đà như thế, em vẫn thấy ảm ức quá. Không phải là em đã được voi còn bày đặt đòi thêm tiên nữa đâu, nhưng quả thực kết quả cuối cùng có thể đã còn đậm đà hơn thế nhiều. Wambach, trong trận này, thiệt xứng đáng đoạt danh hiệu cầu thủ xuất sắc nhất trong vai trò cứu nguy những bàn... thắng trông thấy, hoặc chức đôi giày dzàng đá banh dzô... cạnh khung thành. Không phải chỉ một hai lần, mà hình như tới gần chục trái! Tức cả mình.

Tuy nhiên, với kết quả 3-0 thì chắc chắn cũng đã làm rất nhiều khán giả hài lòng. Người đầu tiên mà em biết chắc nhất có lẽ là ông... Hoàng Hải Thủy. Ông chắc hài lòng ngay từ phút đầu tiên khi đội tuyển Mỹ vừa xuất hiện với màu áo trắng... truyền thống và định mệnh, màu áo mà ông gọi là mới mặc vô đã biết liền là... sẽ thắng (?!!). Hồi trước ông đã một lần hậm hực ám ức khi thấy đội Mỹ-nữ thua, mất chức vô địch thế giới đáng lẽ đã cầm chắc trong tay sau khi thắng ròn rã suốt từ vòng ngoài vô, tất cả cũng chỉ vì đã mặc áo đỏ trong trận chung kết trong khi đội màu trắng trình nguyên cho đối phương ẵm đẹp. Không tin dị đoán, nhưng quả thực cứ mặc đồng phục trắng là đội Mỹ thắng. Năm đó (cách nay đã gần chục năm) đau khổ hơn nữa là sau khi mất chức vô địch đáng-lẽ-chắc-chắn-là-được này về, tương lai của đội bóng với những cầu thủ vừa đẹp đến có người được mời đi đóng phim mà không đi, cương quyết ở lại với trái banh da, vừa tài nghệ tuyệt vời với những cú làm bàn sấm sét, những cú đánh đầu bay bướm, những cú phạt góc như đặt... chẳng thua gì các cầu thủ nam của World Cup hay Euro, tương lai ấy đã chẳng sáng một chút xíu nào, vì đội bóng suýt nữa thì bị dẹp tiêm luôn!

Ở Mỹ này em luôn luôn nghe “Lady first”, vậy mà các cầu thủ nam từ châu Âu cho đến Châu Mỹ La Tinh, ngay cả đến ông láng giềng vẫn bị coi là nghèo ơi là nghèo bên cạnh đây (nghèo tới nỗi dân lớn nhỏ cứ ngày đêm rình rình tìm mọi khe mọi lối để cố vượt qua cho bằng được lằn ranh phân chia hai nước, bất kể mọi hiểm nguy chực chờ, bắt bớ, ngay cả chết chóc nữa, hầu vô cho bằng được cái xứ-tự-lo này) các cầu thủ của họ cũng vẫn được quý trọng một cách thật tình và... cụ thể! Giá mua các cầu thủ giữa các đội ban thế giới vẫn ở con số hàng triệu. Thế mà ở cái nước vừa giàu nhất thế giới, vừa... trọng phụ nữ nhất thế giới này, các nữ cầu thủ vừa giỏi vừa xinh đẹp như thế, hồi ôi, lương bữa đó em đọc trên báo là 42 ngàn và sẽ xuống còn... 38 ngàn một năm. Cái lương mà chỉ cần xuống một chút xíu xiu nữa thôi là có thể đi xin... Medi-

Cal, chương trình Healthy Family cho con cái, nếu quỹ của đội không thể offer bảo hiểm y tế cho nội... Tiền bạc còn mắc đỏ vô cho những ngôi sao quần vợt, ngôi sao bóng chày, và nhất là những siêu sao football-kiểu-Mỹ đáng giá hàng triệu mà thằng cháu em tối ngày cứ dán mắt say mê theo dõi trên TV.

Có phải hồng nhan thường cứ phải truân chuyên cho cân xứng, dù là Đông hay là Tây thì Trời cũng vẫn cứ thấy má hồng là... đánh ghen (?!!!) không quý vị? Nhìn cầu thủ nhiều nước khác xuất hiện bên cạnh các nữ cầu thủ Mỹ, tài nghệ cá nhân đã không bằng, mà nhan sắc có người còn thua cả nhan sắc của một người đàn ông không đẹp trai (nghĩa là còn... thua xa cả chị Dậu của An- nam ta- gì- cũng- cười nữa) vậy mà chắc chắn những con người không tài lắm và không xinh đẹp lắm ấy vẫn đang được những người yêu chuộng thể thao của nước họ bảo vệ, giữ gìn, tài trợ tối đa, là niềm hãnh diện của cả một quốc gia họ.

Buồn thay!

Đọc đến đây, xin quý vị đừng phê bình em là thấy phụ nữ người ta đá bóng cũng bày đặt bắt chước bàn chuyện bóng đá. Dạ, em biết chuyện bàn đề kiểu này xưa nay vẫn là của quý vị nam tử chứ không phải cỡ em. Và thiệt tình, từ xưa xưa xưa xưa em cũng hoàn toàn chẳng những không khá, mà còn không cả thích gì lắm tất cả các môn thể thao nữa. Thể thao gia thể thao vô là em dờ tẹ, chẳng bao giờ có em! Tuy vậy mà rồi em vẫn có lúc đã phải biết tới túc cầu, thua quý vị. Lần đầu tiên là khi gần 75, dù trước đó em cũng có được nghe danh các cầu thủ như Ngôn, Rạng, Tam Lang v.v. vì mỗi lần Sài Gòn có trận đấu nào là trên radio, dù em chẳng bật bao giờ mà cũng vẫn cứ nghe, giọng ông Huyền Vũ từ hàng xóm vọng sang hào hứng nhắc nhở tên tuổi quý vị này. Lý do mà lúc đó tự nhiên em biết túc cầu thì rất chi giản dị là trên trang nhất báo Chính Luận một ngày đẹp trời tự nhiên có hình các cầu thủ của hai đội bóng nữ Việt Nam (nghĩa là Việt nam đã có các nữ cầu thủ

trước thế giới cả 1/3 thế kỷ lận) đang giao đấu trên một sân vận động... nào (lâu quá em quên mất rồi, xin lỗi quý vị!) Các chị thi đấu rất là lịch sự, lịch sự hơn cả Tây nữa. Hình chụp một chị đội bên này đang giữa trận đấu giờ tay mời một chị đội bên kia với lời chú thích bên dưới:

- Chị, chị đá đi, chị!

Trời, tấm hình làm em nhớ đời, nhớ cho tới tận bây giờ, lúc này, khi đang ngồi gõ key hầu chuyện nhạ cùng quý vị.

Nhưng em chỉ thực sự theo dõi bóng đá từ sau 75, và hoàn toàn vì lý do... chính trị chứ thoát đầu chẳng có tí xíu nào mắc mớ tới thể dục thể thao chi cả. Sau khi Miền Nam hoàn toàn bị thất thủ trước Bắc quân, những người lính Miền Nam đã bị lừa tập trung hết vào trong những trại tù xa xôi cách biệt, người dân Miền Nam còn lại bên ngoài lòng đầy uất hận nhưng hai tay trống, kẻ có ý chí muốn dùng vũ trang chống cường quyền thì sức cô, thể yếu, chẳng kéo dài được bao lâu. Cha Vàng, Vinh Sơn, Phục Quốc... những tia hy vọng của người dân Miền Nam lần lượt thất bại, kẻ bị tù người đền nợ nước.

Người dân Miền Nam bị cấm đoán, bị tước bỏ tất cả mọi thứ tự do căn bản nhất, đi đâu cũng phải xin phép, đến đâu ngủ lại dù chỉ một đêm cũng phải trình công an, cấm tụ tập, đám giỗ đám hỏi đám ma đám cưới đều phải xin phép trước,... cả xã hội là một nhà tù vĩ đại mà kẻ chăn tù là cả một tập đoàn khổng lồ, tù thấp nhất phường là tên công an khu vực đến cao nhất nước là tổng bí thư đảng đều có quyền sinh sát như nhau. Người dân chỉ một vi phạm nhỏ cũng có thể được “đi học tập mút mùa Lê Thủy” (mấy chữ này em cũng nghe từ sau ngày Miền Nam thất thủ, người dân Miền Nam “được” cho đi tù miết, đi mãi chẳng thấy về, chẳng thấy bao giờ xét xử. Nhưng em cũng chỉ nói theo mọi người thế chứ chẳng hiểu tại sao lại có cô đào cải lương Lê Thủy dính vô đây, hoặc giả lệ thủy là một điển tích, một danh từ chung, một tiếng địa phương nào chẳng? Hồi xưa xưa xưa xưa em cũng có được học đôi chút

văn chương Việt Hán, văn chương chữ Nôm đang hoàng vói các giáo sư là những bậc thầy, cha Thanh Lãng, thầy Nghiêm Toàn, thầy Vũ Khắc Khoan... nhưng chưa bao giờ em gặp cái điển tích nào như thế cả. Không biết có quý vị nào biết, xin chỉ giùm cho em vói được không ạ? Xin đa tạ trước!

Người dân Miền Nam bị cấm tất cả các thứ, trừ mỗi một địa hạt, thể thao! Chẳng phải Cộng sản thương gì dân chúng miền Nam mà cho được phép giải trí cuối tuần như thế. Nhưng, tinh ma từ ngõ ngách nhỏ nhất của tâm lý con người để có thể cai trị và diệt trừ mọi mầm mống phản kháng ngay từ trứng nước, Cộng Sản Bắc Việt, hơn ai hết, biết rằng nếu cấm người Miền Nam tất cả mọi thứ thì rồi chắc chắn cũng sẽ có một ngày khi chịu hết nổi, tức nước vỡ bờ, tất cả mọi người dân Miền Nam cùng đứng lên một lượt thì lúc đó đâu có súng đạn, công an, xe tăng, đại bác... cỡ nào cũng chẳng chắc chắn bảo vệ nổi chế độ. Nên nôi súp-de nào cũng cần có một ống xả hơi để hạ áp xuất. Món xả hơi ưu việt nhất chính là bóng đá. Sân Cộng Hòa (được gọi là sân Thống Nhất) tụ tập hàng chục ngàn dân, cộng thêm hàng trăm ngàn người theo dõi qua màn ảnh nhỏ, hò hét, nhảy múa, vỗ tay, chửi thề... Tất cả là một sự xả hơi trong vòng kiểm soát và không nguy hại cho chế độ nhất, để người Miền Nam còn có thể sau những giây phút ấy, tiếp tục cuộc sống bị trị không đối kháng.

Không nguy hại cho chế độ, không nguy hiểm về chính trị, bóng đá còn đem lại lợi nhuận kinh tế không nhỏ chút xíu nào cho nguyên đám cán bộ từ lớn tới nhỏ nữa. Người dân Miền Nam vốn ghiền bóng đá. Ngày xưa khi đất nước còn tự do, hàng trăm thứ giải trí khác lúc nào cũng có sẵn mà bóng đá vẫn thu hút hàng chục hàng trăm ngàn khán giả theo dõi say mê trên sân cỏ thực, qua TV, và qua lời tường thuật nóng bỏng trên radio của đặc phái viên Huyền Vũ (đến em, như đã thưa, chẳng biết tí ti gì về thể thao, về đội bóng, về cầu thủ v.v... mà vẫn còn phải nín thở nghe ông Huyền Vũ la lớn trong radio... lảng giềng “X lấy banh trong chân của Y, đem xuống, đem

xuống, đem xuống nữa. Su... u... út! Banh vượt xà ngang, ra khỏi vùng cấm địa...”) thì sau 75, ca nhạc không, xi nê nếu không Rút-Xlan và Lút-Mi-La thì lại cũng chỉ thấy mỗi mặt chị Tư Hậu hoặc người- mẹ- cầm- súng tự còn- cái- lai- quần- cũng- đánh. Ai can đảm bỏ tiền đi coi cho nổi, và bóng đá trở thành môn siêu giải trí của mọi người, mọi thành phần trong xã hội, thì mỗi lợi làm sao có thể nhỏ nổi.

Nguyên năm nguồn phân phối vé chợ đen thôi cũng đã là một mối lợi khổng lồ, còn cộng thêm biết bao nhiêu con sói đỏ đen cá độ, bán độ xoay quanh những trận đấu giữa các đội bóng Bắc Nam. Thành thử đội bóng của Bến Cảng Saigon năm xưa mới được cho phép đá lại, cộng với đội Quan Thuế cũ, đã được updated tên mới thành đội Hải Quan, và cả hai đã trở thành đội banh con cưng của không chỉ người Saigon, mà của cả Miền Nam. Nhất là Cảng Saigon. (Cũng như những người dân Miền Nam khác, em thích cả hai đội, vì cả hai đều là đội bóng của Miền Nam để chuyên đương đầu với các đội Miền Bắc Tổng Cục Đường Sắt, Cảng Hải Phòng, Dệt Nam Định v.v. Nhưng em thích đội Cảng hơn, vì đó là cái, là nơi duy nhất mà hai chữ “Sài Gòn“ còn được sử dụng, và được tất cả mọi người, kể cả đám cán bộ lớn nhỏ từ Bắc vô, gọi với một thái độ nể phục, không bị sửa thành Hồ-Chí-Minh Đuôi-Bự. Bây giờ nhiều lúc lần thân ngồi nghĩ lại.

Em thấy – không biết quý vị có nghĩ là em đang bị méo mó nghề nghiệp quá lắm không – bóng đá Sài Gòn lúc đó thật giống một gia đình khách hàng của em, một “Household of 02 unmarried parents, her separate child, his separate children, and a common child“, mà trong đám con anh con em con chúng ta đó thì con riêng của bà mẹ Miền Nam là Cảng Saigon, lũ con riêng của ông chồng là một bầy các đội banh Miền Bắc, còn con chung là Hải Quan vì mặc dù Hải Quan là đội banh Saigon, nhưng trên lý thuyết lại là đội banh của Tổng Cục Hải Quan tuốt tận ngoài Hà nội. Và sở dĩ có tình trạng unmarried như thế là tại vì người mẹ ở đây thế cô, hai mẹ con đang yên

ồn ở trong nhà của chính mình thì bỗng bị một bày cha con đao búa ở đâu kéo tới, ập vô nhà ở lý và bắt phải nhận làm chồng làm cha làm anh em mặc dầu trên thực tế thì phải gọi là quân ăn cướp mới đúng. Và rồi từ cuộc sống chung cưỡng bức ấy, đứa con chung Hải Quan đã phải chào đời.

Tuy em méo mó nghề nghiệp, nhưng nghe cũng đúng thực tế chứ bộ, phải không quý vị?)

Nhưng mà quả thật Cảng Saigon chơi hay thiệt, không hổ mặt con cưng của bà má Miền Nam! Em không biết những ông Rạng, Ngôn v.v. xưa chơi hay thế nào, nhưng cứ nhìn những đường banh của các cầu thủ Cảng tấn công trên phần đất các đội tuyển Miền Bắc, những đường chuyền, những cú dứt điểm vô cùng bay bướm ngoạn mục làm rung cả cầu trường và rung cả màn ảnh TV, em thấy... đã vô cùng. Và, nổi bật hơn tất cả trên cầu trường là thủ môn của đội Cảng, thủ môn Lưu Kim Hoàng, vừa gầy vừa cao vừa đen (em thấy trên TV thế chứ em chưa đi xem ở ngoài bao giờ nên em chẳng biết thực sự bên ngoài thủ môn Hoàng có đen thui như trên TV không) nhìn tướng rất giống Lý Tiểu Long.

Mỗi lần Cảng ra quân đấu với bất cứ một đội Miền Bắc nào, nhìn thấy Lý Tiểu Long Lưu Kim Hoàng trấn trong khung thành là tất cả mọi người (Miền Nam, dĩ nhiên) và em an tâm vô cùng, mặc cho các “đội bạn” tha hồ chơi xấu đủ kiểu, húc người, tặng cùi chỏ ngang nhiên ngay giữa mặt đòi phượng, đá ống quyển, đón đầu gối “bạn” thay vì đá trái banh da v.v... - những chuyện thường ngày rất truyền thống ở huyện của tất cả các “đội tuyển” Miền Bắc trong bất cứ một trận đấu dù lớn dù nhỏ xíu nào – khung thành miền Nam vẫn vững như đồng, tay chân thủ môn Hoàng dài ngoằng như vượn, vượn tới bất cứ góc trái phải trên dưới nào của khung thành để bắt dính tất cả mọi trái banh đá tới.

Và có một trận mà chẳng bao giờ em có thể quên. Em tin nhiều người cũng không quên như em. Đó là trận đấu để dành

chức vô địch đại diện Việt Nam đi đá ở Mã Lai Á. Các đội Miền Nam lần lượt thua Cảng Sài Gòn, kể cả Hải quan. Dẫn đầu Miền Bắc là đội Tổng Cục Đường Sắt. Hai đội gặp nhau tại Saigon để tranh chiếc vé duy nhất đi đá ở ngoài Việt nam. Mọi người đều ngầm hiểu ngay từ vòng đá loại là đội đại diện Việt Nam bằng mọi giá phải là một đội Miền Bắc. Để Miền Nam dành chức vô địch đại diện thì còn mặt mũi nào cho Cộng Sản Bắc Việt nữa chứ. Đây là về mặt chính thức. Ngoài ra, còn những vấn đề... tế nhị không nói ra nhưng mọi người từ lớn nhỏ choai choai ai ai cũng thấy đều biết rất rõ. Trước tất cả, là nếu cho bằng ấy tên Saigon mà lại cùng qua một nước tư bản thì... thôi còn gì nữa?!

Chả lẽ nhà nước CS lại đi chi tiền mua vé máy bay cho ngàn đó tên đi... vượt biên chính thức à? Ngàn đó tên mà nhất định ở lại hết cả – chưa kể dám thêm dám trường, phó đoàn, hoặc dám cả đám... công an đi theo “bảo vệ” phái đoàn cũng làm tới theo nữa – (chuyện này thì 99.99 % có thể xảy ra lắm chứ) thì thôi còn chi mặt mũi đảng CS nữa trời. Lý do thứ hai là mặt... lợi ích kinh tế (và hình như... đây mới quả thực là “điện” quan trọng nhất!). Báo Nhân dân của CS có kể đó, ngay đến đám CS Nga, khi đi thăm, hoặc công tác nước ngoài, chỉ cần mua đem về nước có hai cái “quần bò” thôi là đã đủ trang trải mọi chi phí cho chuyến đi – bao gồm quà cáp cho lãnh đạo, cho kẻ ký giấy, cho người đề cử cho đi – rồi, hướng hồ bọ cán bộ Cộng Sản Việt Nam đầu óc còn đầy sáng tạo hơn, thì cứ là... phải biết!!!

Với ngàn đó lý do quá ư chính đáng và thực tiễn, Tổng Cục Đường Sắt bắt buộc phải là đội được hân hạnh mang chân đi đá xứ người, bằng mọi cách, bằng mọi giá. Tít mù trên cao bọn lãnh đạo cũng muốn thế rồi mà.

Và hình ảnh mà em nhớ mãi mãi về thủ môn Lưu Kim Hoàng là hình ảnh ở hiệp hai anh đứng trước khung thành của mình, hai tay chấp lại sau lưng, mặt quay vào lưới, lưng quay ra sân, bất động, cô đơn và thách thức, mặc cho banh muốn

lần vô lưới cách nào, lúc nào cũng kê, một cách phản đối công khai sau khi tất cả các bạn anh đã bị các Cục Sắt (sao lại có cái tên tự đặt chính xác đến thế hử quý vị?) đốn ngã – với sự làm ngơ công khai của các trọng tài – một cách dã man tàn bạo hơn cả các khu giác đấu La Mã xưa. Các cầu thủ Cảng Saigon, người gãy ống quyển, kẻ sung đầu, người bẻ đầu gối, trận “đá” dã man tàn bạo trắng trợn và lộ liễu hơn tất cả mọi trận vốn dã dã man tàn bạo vô thể thao trước đó. Một trận đấu nhớ đời của người Miền Nam.

Hôm nay, Saigon đang đứng dậy. Hơn 30 năm đã qua, chế độ vẫn không chút xíu nào thay, nhưng người dân thì đã bắt đầu đổi. Những hình ảnh xuống đường của thanh niên, sinh viên Saigon đang truyền đi khắp thế giới, không còn là hình ảnh phản kháng cô đơn quay mặt vào lưới bất động của một người nữa, mà bùng bùng lửa đấu tranh trực diện của bao nhiêu người trẻ Sài Gòn. Rồi sẽ tới một lúc, không chỉ Saigon, mà cả Miền Nam, cả Việt Nam sẽ đứng lên. Em không nghĩ ngày đó sẽ còn xa lắm. Cùng với tự do đã đòi lại được, không biết lúc đó, những đội bóng nữ của Việt nam sẽ có mặt trên sân cỏ đua tranh cùng các đội tuyển thế giới như em vừa xem đây không? Biết đâu lúc đó, dù đã có truyền thống lịch sự vô cùng “chị, chị đá đi, chị”, đội Việt- nữ lại không đối diện với đội Mỹ-nữ tranh final để giành chiếc cup vô địch chứ. Lúc đó, dù rất yêu Mỹ-nữ, em cũng sẽ ủng hộ Việt-nữ hết mình, tối đa, và cho dù Mỹ-nữ có vận áo trắng truyền thống, áo vàng Việt-nữ cũng sẽ làm nên kỳ tích để đòi....

Nhưng, những người trên sân cũ, hiện ở đâu bây giờ?

Tạ Từ

HỒNG PHÚC

Và anh ạ, tình anh cho còn đó
Tập thư tình, anh gửi vẫn còn đây
Lời thư tình, hoa mộng như áng mây
Cho em giữ, tình anh theo ngày tháng

Và em biết, tình anh dầu tha thiết
Đam mê nhiều, em xin nhận trong mơ
Chuyện tương lai, em ngây dại ơ thờ
Nên để lại tình yêu theo màu nắng

Ngày anh đến, với tình yêu trong trắng
Em ngây thơ, còn mơ mộng vẫn vơ
Để chiều thu, tìm Đà Lạt mơ hồ
Trời sao lạnh, và không lời tạm biệt

Xin anh hãy cho em lời tha thứ
Xin anh nghe lời ân hận lòng em
Ngang trái đời em đi lạc đường đêm
Xin anh hiểu cho em đời con gái.

CHỈ LÀ CƠN GIÓ NHỎ

Tường Thúy, K20/1

Bây giờ cũng lại gần vào cuối Thu và những vòm cây phong vẫn cứ tiếp tục thả rơi những cánh lá trên lối đi, tạo thành một tấm thảm sắc màu rực rỡ, đẹp vô cùng. Cúi xuống lấy tay ném tung những chiếc lá đã rơi xuống đất, khiến chúng bay lên như đàn bướm, Minh Châu dơ tay ra đỡ lấy một chiếc vừa lượn ngay trước mặt mình. Màu đỏ đẹp hiện ra trước mắt. Lòng bà bỗng se lại, chiếc lá đã gợi lại hình ảnh một người. Người ấy là Tiểu Phong, đã tặng bà một hộp lá phong đủ màu vào một mùa Thu năm nào. Thời gian trôi quá nhanh, thế mà đã hơn mười năm Tiểu Phong xa bà rồi. Giờ này anh đang ở đâu, nơi phương trời miên viễn nào? Tiểu Phong ơi!!!

Ký ức một thời xa xưa ngọt ngào lại trở về trong trí nhớ của Minh Châu. Ngày đó, Minh Châu còn là cô sinh viên năm thứ hai của đại học Luật Khoa, không một mảnh tình vắt vai. Bạn thân ai cũng có cặp có đôi, riêng mình cô thì vẫn lẻ loi, cô độc. Một nửa kia của cô đang ở nơi nào, cô cũng chẳng biết nữa. Một mình thì một mình, có sao đâu. Vẫn thấy thoải mái mà, chứ có bỏ mà giống như bà bạn của chị Minh Thư thì cô chả mong, Minh Châu đã nghĩ vậy. Ai đòi cứ mỗi lần cãi nhau với bỏ là lại lôi chị cô ra làm chánh án, bắt ngồi nghe bên nguyên, bên bị tranh cãi. Khốn nỗi cô bên nguyên, tuy là dân Bắc kỳ chính hiệu, nhưng khi ra tòa án tình yêu thì toàn

xỏ tiếng “Quảng Nôm” mới chết người ta chứ. Làm cho bà chánh án cũng bị cáo mặt mày cứ ngỡ ngác như mán trên rừng xuống, lắc đầu, dơ tay”Chả hiểu gì hết”. Dù vậy khi kết thúc phiên tòa, anh bị cáo chẳng muốn mắt cô Bắc kỳ nhỏ xinh xinh của anh tí nào, nên bao nhiêu cáo buộc, anh cũng nhận hết, “lỗi tại tôi, lỗi tại tôi mọi đàng, mea culpa”. Sóng đã lặng, gió lại yên, thế là hết chuyện. Mai một nếu có phiên tòa mới thì quan tòa cũng xử như vậy mà thôi.

Lấy lý do không thích có những phiên tòa như thế, nên “tao chưa muốn đưa tay vào còng” của Minh Châu nêu ra không thuyết phục nổi tội bạn, nhất là nhỏ Khánh Thi, con bạn thân của cô. Nó cãi bướng:

- Chuyện của thiên hạ thì kệ người ta, chuyện của mày tội tao phải lo. Mà trông mày đâu có tệ, khá là xinh đấy. Cả một rừng cây si mà chả túm lấy được một cây, nhỏ cả rể đem về hả, kén thế! Vừa thôi, không khéo mồm thếch ra đấy, chả ma nào thèm.

- Ở hay mày điên à, tao ế thì sao? Tại tao chưa thích bị cột cổ. Với lại, khi nào cái duyên nó tới là nó tới, nói túm lại một cục là kệ tao.

- Không kệ được, mai đi với tao. Lần này tao bảo đảm với mày, mày sẽ có một ông bồ ngon cơm lắm, đẹp giai, học giỏi con nhà... binh.

- Con nhà binh hả? Thôi tao hồng thèm, con nhà binh nghèo lắm, sao mày không kiếm triệu phú rồi giới thiệu cho tao?

- Triệu phú đào ở đâu ra? Nếu có tao đã cuỗm rồi đâu đến phần mày, hì hì. Mai đi với tao. Nghe không?

- Góm tử tế nhỉ? Của ngon thì mày dành, còn nhà banh thì phần tao. Lấy nhà banh để banh xác sớm hả, tao hồng thèm. Mai tao ốm.

- Mày ốm thì tao mang xe cứu thương tới chở mày đi. Nhớ đấy!

Với Minh Châu, cô chả bao giờ thích chuyện mới mai, vì đã nhiều lần cô khổ sở vì lũ bạn, đem cô gả hết đám này với đám khác, có đám nào thành đâu. Cô vẫn cho rằng, nếu đã là duyên thì chẳng buộc cũng thành, còn không thì:

- Tao lạy chúng mày, mẹ tao còn chưa sót ruột mà chúng mày thì cứ soán lên như đĩa phải với thế? Mấy ông bạn của chúng mày to lớn, phốp pháp quá, mà mắt tao thì nhỏ xíu à, đâu có vừa.

Thế là từ đây Minh Châu mang cái tội ế vì cậy đẹp, rồi làm cao, thì ra đẹp cũng là cái tội. Nhưng không sao, càng đỡ bị lũ bạn làm phiền về vụ mai mối, chỉ còn mình con nhỏ Khánh Thi là dai hơn đĩa đối thôi, nên mới có chuyện khô hải đòi chở cô đi xem mắt bằng xe cứu thương. “Ừ, thì chiều mày lần này nữa, mai mốt còn lâu tao mới đi” Minh Châu tuyên bố với Khánh Thi như vậy.

Sở dĩ Khánh Chi nhất định tìm bồ cho bạn ngoài lý do sợ Châu ế, còn một lý do khác mà một lần vì vô tình Chi bắt gặp Minh Châu ngồi buồn rười rượi, bần khoản như đang lo lắng điều gì. Hỏi nguyên do, mới đầu Châu còn dẫu quanh, sau cùng vì Chi vặn vẹo mãi, Châu đành thú thật. Cô gặp phải sự khó xử trong tình cảm vì một người đang theo đuổi mà cô không yêu, cô không biết làm sao.

- Khó gì đâu, mày cứ có bạn trai là tức khắc anh chàng kia phải de thôi. Mà người đó là ai vậy?

- Mày biết anh Phong chứ, cái anh bác sĩ Quân Y bạn của chị Thư đó. Quen gia đình tao đã lâu, mẹ tao rất quý mến anh, còn tao và cu Khoa thì coi anh như người anh ruột của mình. Tao chưa bao giờ nghi ngờ về tình cảm của anh đối với tao cả. Tao chỉ thấy anh rất nuông chiều, lo lắng và chăm sóc tụi tao còn hơn cả bà Thư nữa. Bây giờ tự dưng phát giác ra là anh thích tao. Tao sợ lắm Chi ạ. Tao không yêu mà cũng không thể nói gì làm anh ấy đau lòng. Mẹ tao đã dặn nhiều lần, là gia đình mình không có gì trả ơn cho người ta thì đừng làm điều gì cho người buồn lòng. Dầu sao anh cũng là người ơn

của gia đình tao, đã giúp lôi được bà Thư ra khỏi trại giam nơi các sinh viên bị bắt vì chống đối chính phủ vụ Phật giáo. Mà nhớ không?

Lúc bà Thư bị bắt giam, cả nhà tao sợ quá, mẹ tao khóc hết nước mắt. Mà biết đó, ba tao mất sớm, nhà chỉ có ba người phụ nữ và một mống đàn ông là thằng cu Khoa. Cái thằng nhóc này còn nhỏ không giúp được gì; mẹ tao thì chẳng quen biết ai để nhờ vả việc cho chị Thư, rồi lo buồn quá mà mẹ tao mang bệnh. Cuống cả lên, nhìn quanh, chả biết xoay xở sao, thì may quá anh về phép ghé qua nhà. Thế là tao vừa khóc, vừa kể anh nghe đầu đuôi câu chuyện. Anh trách tao, chuyện lớn như vậy sao không báo ngay cho anh biết:

- Chị Minh Thư bị bắt lâu chưa, bị bắt hôm nào. Sao giờ này mới cho anh hay? Còn mẹ nữa, mẹ đau làm sao? Để anh đến xem mẹ thế nào?

Vừa lau nước mắt cho tao, anh ấy vừa dỗ dành. Thôi nín đi, mọi việc để đây anh lo cho. Còn em bây giờ là nhớ giữ gìn sức khỏe vì còn phải chăm sóc cho mẹ và bé Khoa nữa đây.

Mày thấy đó, anh đối xử với gia đình tao tốt như vậy, thì dù anh ấy chưa chính thức nói lời yêu tao, thì tao cũng chẳng thể nói câu vô ơn được.

Khánh Chi gật gù:

- Nếu là anh Phong thì căng đấy, thảo nào tao cảm thấy lạ lạ. Sao anh Phong lại cư xử quá tốt với gia đình mày, mà đặc biệt là với mày. Anh ấy thích mày từ bao giờ?

- Tao cũng không biết nữa, vì chả bao giờ nghĩ đến điều đó. Tao chỉ coi anh ấy như một người anh thế thôi. Tao cứ vô tình nhận sự săn sóc, chiều chuộng, mà không nghĩ ngợi gì cả. Bây giờ mày nhắc tao mới thấy mình ngu, mình vô tâm. Phải chi anh ấy đừng quá lớn tuổi hơn tao...

- Lớn hơn thì sao, tình yêu đâu có phân biệt tuổi tác?

Tôi nhún vai:

- Đúng, tình yêu không phân biệt cái gì cả, nhưng với tao anh ấy quá già, hơn tao cả chục tuổi lận. Tao đâu có thích lấy người già. Tao đã nói chỉ coi anh ấy như một người anh thôi.

- Trông anh ấy đâu có già, trái lại còn khá là điển trai và phong độ nữa. Bác sĩ quân y, hàng hiếm đấy. Mà không thích anh ấy thật sao?

- Già với thật gì, không thích là không thích, tao chỉ mến anh ấy mà thôi.

Khánh Chi cười cười lấy ngón tay điểm điểm vào mặt cô:

- Tao báo động cho mày nghe, từ mến, đến thích, đến thương, rồi cuối cùng là yêu không xa đâu đấy nhé. Mày có dám khẳng định là sẽ không yêu anh ấy không?

Hất mặt lên, Minh Châu cười khẩy:

- Như mày nói đó, từ mến đến yêu phải trải qua tới bốn giai đoạn cơ mà, đi còn mệt nghỉ. Tao chẳng lo, khẳng định thôi mà, có gì mà không dám.

- Để không phải nói câu vô ơn, nhưng mày có một ông bố, anh ấy thấy khó mà rút lui thì được chứ.

- Thử xem sao. Mong anh ấy đừng đau lòng.

Kéo tay Châu, Khánh Chi cười bảo:

- Vậy thì tốt, giờ đi với tao để gặp người hùng trẻ tuổi, đẹp trai, con nhà binh, tao giới thiệu cho mày. Nếu mày đổ trước chàng thì tao sẽ tin điều mày khẳng định và anh Phong không thể trách mày được.

Rốt cuộc lần gặp gỡ của Minh Châu với người hùng trẻ tuổi, đẹp trai, con nhà binh cũng chẳng đi tới đâu sau một thời gian quen biết. Khánh Chi phải gờ cả hai tay lên trời mà than:

- Tao chịu thua mày rồi. Sao ai mày cũng chê vậy? Bộ mày tính lấy tổng thống à?

- Hồng đời nào, tổng thống già lắm, em chả khoái. Tao đã nói với mày rồi, kệ tao đi, phải duyên thì tự khắc sẽ có một anh chàng đem cái cùm nhưng êm ái tới túm cổ mình, mày có chịu

nghe tao đâu, cứ thích làm bà mai. Không nghe câu “Ồ đời có bốn cái ngu, làm mai, lãnh nợ, gác cu, cầm châu”. Làm mai là cái đại ngu mà mày lại cứ khoái ôm vào người làm gì, hả con nhỏ Khánh Chi!!!!

Sau lần thất bại này, Khánh Chi tuyên bố sẽ không bao giờ làm mai cho cái con Minh Châu này nữa, và nó nghi ngờ có thể Minh Châu có cảm tình với Phong, nhưng vì anh quá quen thuộc làm Châu không nhận ra lòng mình.

- Nay cung, chị truyền đời báo danh cho em biết nhé, “ghét của nào trời trao của nấy”. Nếu không sao ai mà cũng chả ung vậy.

- Đùng trừ tao, Không có chuyện đó đâu.

Tuy nói vậy nhưng trong lòng cô sao chợt thấy hoang mang.

& & &

Kể từ ngày bắt chợt nhận ra sự khác lạ trong cử chỉ cũng như lời nói của Phong và nghĩ là anh thích mình, Châu âm thầm dò xét kỹ ý tứ của anh. Cuối cùng, Minh Châu đã phải thảng thốt về những khám phá của mình. Quả đúng như những gì cô cảm thấy. Những ánh mắt nồng nàn, đầm ấm, những câu nói ngọt ngào ả dẫu thương yêu, cùng những cử chỉ sẵn sàng, ân cần dường như vô tình nhưng đầy cố ý của anh dành cho cô, mà từ trước tới nay Châu cứ vô tư đón nhận, cho đó là lòng thương yêu của một người anh dành cho em gái mình. Nay hiểu ra sự thật Phong thích mình, Minh Châu cảm thấy bối rối pha chút sợ hãi. Chưa bao giờ cô có ý nghĩ là thích anh. Cô phải làm gì đây để anh hiểu và không ngộ nhận cái tình cảm mà cô vẫn dành cho anh đó, không phải là tình yêu. Nhất là cô phải cư xử thế nào để không làm tổn thương anh, như lời mẹ vẫn thường nhắc nhở chị em cô. “Mình mang ơn người ta, không có gì đền trả thì đừng làm gì, để người ta phải buồn lòng.” Cái kế hoạch tìm bạn trai bị thất bại và Minh Châu đang tìm cách khác để đối phó với cái tình trạng hiện tại khó xử của mình, thì một hôm Phong đến rủ cô ra ngoài uống nước:

- Minh Châu, hôm nay em có rảnh không?

- Dạ rảnh, có chuyện gì không anh?

Phong nhìn cô bằng ánh mắt nồng nàn, tha thiết, đầy ấp tình yêu:

- Hôm nay là sinh nhật của anh, anh muốn mời cả nhà đi ăn nhà hàng, nhưng Minh Thư và Minh Khoa thì đi Vũng Tàu, mẹ lại không khỏe nên anh đã xin phép mẹ cho em ra ngoài chia vui với anh. Minh Châu đi với anh chứ?

Nếu như trước kia, lúc chưa biết cảm tình của anh dành cho mình thì cô đã nhảy lên reo ầm:

- Sinh nhật anh hả, vui quá, ăn ở nhà hàng nào hở anh, em khoái ăn món cua rang muối lắm.

Rồi bị chị Thư lên lớp:

- Con gái, con đũa lớn rồi, cứ nghe thấy ăn là tơm tượp.

Và người bênh vực cô vẫn là Phong:

- Thế anh hỏi Thư nhé, Thư có thích ăn cua rang muối giống Châu không?

- Em thích nhưng đâu có nhảy cẫng lên như nó.

Thấy có người bênh, Châu đến ôm tay Phong nhìn anh nũng nịu:

- Kệ chị ấy đi, em thích thì em bày tỏ cảm xúc theo ý của mình sao lại la em. Em ghét chị ấy lắm, em chỉ thích anh Phong thôi.

Đây là lần đầu tiên cô nói thích anh, nhưng câu nói phát ra một cách vô tâm, nên cô đâu có để ý. Còn bây giờ, cô không thể vô tư mà nói, cũng như hành động như lúc trước, giống một đứa trẻ nữa.

Châu cười:

- Đi chứ, Châu sẽ đi với anh. Nhưng sao sinh nhật anh, anh không báo với cả nhà để chúng em sẽ có quà cho anh?

Vẫn với ánh nhìn tình tứ ấy, anh cười:

- Món quà sinh nhật to lớn và hạnh phúc nhất là được đi ăn cùng em, em có biết không?

- Chà, anh làm em phồng mũi đấy. Rồi cô liền thoáng, năm nay em không nhẩy lên vì khoái, bởi vì... rằng ... thì là không có bà Thu ở đây để chọc cho bả la em, để em được anh bên em làm cho bả quê...

- Nhất là để được em ôm tay anh và nói em thích anh.

Minh Châu than khổ thâm trong lòng, cô giả bộ ngây thơ:

- Ủa em có nói sao, hình như là không có nói thế mà. Ý mà nếu có thì cũng là chuyện ngày xưa, ngày xưa rồi, bỏ đi anh há.

- Em lém lăm, nhưng mà anh thích cái lém của em. Minh Châu...

- Anh Phong à, mình đi bây giờ hả, vậy anh chờ em vào thay bộ đồ thật đẹp để đi ăn sinh nhật anh nhe.

Nói xong cô chạy ngay vào nhà trong để mặc Phong đứng chờ vợ giữa phòng khách.

Hôm nay là lần đầu tiên ra ngoài ăn chỉ có hai người. Với Phong đây chính là cơ hội tốt để anh tỏ tình cùng Minh Châu, nhưng với Châu thì khác, cô lo sợ nếu điều này thực sự xảy ra, cô không biết mình sẽ trả lời ra sao. “Thôi thì tùy tình hình mà đôi phó vậy.” Châu nghĩ thầm.

Bữa ăn gần xong, Phong lấy ra một chiếc hộp nho nhỏ màu trắng được cột bằng một cái ruban màu hồng, đặt vào lòng bàn tay cô:

- Minh Châu, để kỷ niệm ngày đặc biệt hôm nay, anh có một món quà nhỏ tặng cho em, quà này không đáng gì đâu nhưng anh nghĩ em sẽ rất thích.

Minh Châu nghiêng nghiêng cái đầu, nhìn anh bằng ánh mắt tò mò, dò hỏi:

- Cái gì ở trong này vậy, em mở được không?

- Ừ, mở ra đi, chỉ sợ em không thích.

Đang loay hoay tháo sợi ruban, cô chợt ngừng tay, nhìn anh bảo:

- Cái gì anh cho em cũng thích hết, anh không biết là em có một cái hộp, bao nhiêu quà anh cho, em đều cất vào đó hay sao? Cái hộp ấy em quý lắm đó. Ồ mà ngộ ghê, sinh nhật anh, em đã không có quà tặng cho anh, mà trái lại em còn được tặng quà mới lạ chứ? Chắc trên đời này chỉ có anh em mình mới trái khoáy như vậy thôi anh nhỉ?

Nói xong cô cười vang, một nụ cười với chiếc răng khểnh lấp ló bên khóe môi, Phong thấy lòng mình ngất ngây, kỳ lạ.

Hộp quà được mở ra, Châu reo lên thích thú:

- Ôi, đẹp quá, ở đâu anh có được những chiếc lá phong tuyệt vời như thế này.

Nâng niu từng chiếc lá trong tay, cô trầm trồ:

- Quý lắm đây, những cái lá như thế này, em tưởng chỉ được nhìn thấy trên tivi thôi, ai ngờ lại được sở hữu chúng chứ. Cảm ơn anh, Tiểu Phong. Cảm ơn nhiều, nhiều thật nhiều. Mà ở đâu anh có vậy?

Phong cười:

- Một người bạn ở Canada, gửi theo lời anh yêu cầu. Anh không ngờ em lại thích món quà này như thế. Nung mà này, ơn thì anh lấy chứ cảm thì trả lại em, vì anh không biết ăn cảm đâu.

- Vậy thì trả lại cảm cho em, em mang về nuôi heo... đất

Nói xong cô nheo mắt nhìn anh cười, anh cười theo. Khuôn mặt đang rạng rỡ của Phong chợt trở nên nghiêm trọng, anh nhìn cô chăm chú, rồi đột ngột hỏi:

- Châu đang có bạn trai phải không?

Minh Châu chợt dạ, hỏi lại:

- Ai nói với anh như thế?

- Ai nói không quan trọng, Trả lời anh đi, đúng không?

- Bà Thư nói phải không?

Tự nhiên Châu thấy bực mình, vì Phong đã biết chuyện cô và Khánh Chi đi cùng bạn trai của nó đến gặp người mà hai đứa muốn giới thiệu cho cô. Sao Minh Thư lại biết, rồi đi thóc mách lại với Phong nhỉ? Cô nghĩ giữa cô và Phong bắt quá chỉ là tình anh em. Yêu đơn phương là anh tự nguyện, cô không làm gì có lỗi với anh hết. Chuyện cô có bạn trai, sớm muộn gì cũng phải xảy ra, rồi Phong cũng hiểu. Cô và người kia bây giờ mới chỉ là giai đoạn khởi đầu của tình bạn thôi. Vì thế, cô chẳng muốn cho anh hay, vì chỉ làm anh hiểu lầm rồi buồn, ích gì, mà làm anh buồn, cô thật sự không muốn.

Thấy cô ngần ngại, vàng trán Phong hơi cau lại, dường như có một lớp sương mù vừa lướt qua khuôn mặt anh, giọng anh chột chùng xuống:

- Minh Châu, hãy trả lời thành thật với anh. Giọng Phong tha thiết. Anh rất muốn biết có phải vậy không?

Thấy Châu còn im lặng, Phong thở dài, lời nói như mang vẻ cam chịu:

- Câu anh hỏi chắc làm khó em, nhưng không sao, bỏ đi coi như anh chưa hỏi gì.

Nói xong, anh cầm ly nước lên dốc cạn, cái cách anh uống như nửa giận dữ, nửa thất vọng điều gì. Anh đã nhìn thấy trong đôi mắt đẹp, trong veo của cô cho biết đó là sự thật. Anh không thể trách cô được. Cô còn quá trẻ. So về tuổi tác, thì quả là có sự chênh lệch giữa hai người. Còn nếu chỉ mình anh, khi nhìn lại chính mình, anh tự đánh giá bản thân, thấy mình đâu có gì thua kém ai, từ hình thể đến địa vị xã hội, anh vẫn là niềm mơ ước của những cô gái đến tuổi cập kê. Thế mà, tại sao Minh Châu lại không chọn anh, phải chỉ anh được trẻ lại chừng vài tuổi, chắc có lẽ anh không phải xót lòng vì sự lựa chọn của cô gái anh yêu. Minh Châu ơi, làm thế nào anh có được viên ngọc sáng này?

- Anh Phong, anh Tiểu Phong!

- Cái gì, Tiểu Phong?

Minh Châu cười, nụ cười trẻ trung khoe chiếc răng khềnh của cô làm tim anh sao động. Phong thấy mình không thể giận cô được.

- Anh làm gì mà ngồi thần thờ ra như là bay lên cung trăng vậy, bộ giận em sao? Em gọi mà anh chẳng nghe, em phải gọi anh là Tiểu Phong anh mới quay trở lại trái đất này.

- Tại sao lại gọi anh là Tiểu Phong?

- Tại vì lúc nãy khi ngồi ngắm anh, lúc anh suy tư, gương mặt anh trong có vẻ trẻ con làm sao ấy, rất dễ thương, rất đáng yêu. Thế là em nảy ra ý định đặt cho anh một biệt hiệu hay hay, để ghi lại cái giây phút mà em chợt nhận thấy nét trẻ trung ở nơi anh. Thế là anh thành Tiểu Phong, hi hi. Đây là biệt hiệu của anh chỉ để riêng em gọi mà thôi đấy nhé. Tiểu Phong là của riêng em, Phong ạ. Tiểu Phong, Con Gió Nhỏ, cũng hay đấy chứ, hở anh?

Phong chợt xúc động, thì ra trong tim Minh Châu, vẫn còn lại một chút gì về anh dù đó chỉ là một cơn gió nhỏ, chỉ là Tiểu Phong. Minh Châu ơi, anh gọi thầm tên cô trong niềm xót xa “vì em chưa chấp nhận tình yêu của anh, nhưng một chút hy vọng đang le lói trong anh, khi em đã giữ trong tim em một ngọn Tiểu Phong. Anh mong chờ với lòng chân thành yêu em tha thiết, ngọn Tiểu Phong sẽ dần trở thành cơn cuồng phong mang em về bên anh mãi mãi”

Dù biết cô có bạn trai, lòng buồn, anh cũng đành phải chịu:

- Nếu không tiện thì em khỏi phải nói, vả lại, chuyện em có bạn trai cũng tốt thôi, việc gì phải dẫu.

- Phong ơi, anh hiểu lắm em rồi, em chẳng có chuyện gì phải dẫu ai hết. Đúng là em vừa mới quen một người, vừa mới quen thì ngay gọi là bạn cũng chẳng phải, nói chi đến bạn trai. Anh đừng nghe cái bà Minh Thu lảm chuyện đó nói vớ, nói vẩn. Em hứa với anh, nếu em có bạn trai thì anh sẽ là người đầu tiên em mang chàng đến giới thiệu, chịu chưa? Còn bây

giờ, người duy nhất bên em chính là Tiểu Phong của chúng em mà thôi. Tin em đi, Phong nhé.

Cầm lấy tay Phong, Minh Châu nhẹ nhàng kéo anh đứng dậy:

- Đã muộn rồi, mình về đi hay là còn muốn ngồi đây mãi hả Tiểu Phong?

- Về chứ, về để còn xem mặt cậu em rể của anh ra sao chứ.

- Đã bảo anh rồi. Anh tin bà Thư thì ráng mà gặm nhấm nổi cay đắng một mình. Em không chịu trách nhiệm đâu.

Hai người lặng lẽ đi bên nhau trên con đường trải thảm bằng những đám lá me vàng rực rỡ. Một cơn gió nhẹ vừa thoảng qua, những cánh lá lại ào ào rơi xuống phủ trên đầu hai người như những confestis ngày cưới. Minh Châu dơ hai tay ra hứng chúng rồi thảng thốt kêu lên:

- Trời ơi, đẹp quá, Tiểu Phong nè!

Không nghe Phong nói gì, cô quay qua nhìn anh, vẻ mặt thiếu cảm xúc của anh làm Minh Châu thấy hối hận. Hôm nay là sinh nhật của anh, tại sao mình lại làm anh ấy buồn nhỉ. Đi sát vào Phong, vòng tay khoác cánh tay anh, cô thì thầm nhỏ nhỏ:

- Tiểu Phong ơi, sao anh buồn vậy, giận em sao?

- !!!!

- Sao không trả lời em, ghét em lắm hả? Hôm nay sinh nhật anh mà em lại làm anh buồn. Nếu mẹ biết, em sẽ bị mẹ mắng đấy, Tiểu Phong à. Đừng giận em nghe.

Không chịu nổi những lời nũng nịu, thiết tha của cô, Phong vùng xoay người Minh Châu tựa vào một thân cây gần đó. Hai tay nắm lấy bờ vai con gái mỏng manh, nhìn vào cặp môi mòng mọng của cô, anh có một ham muốn vô bờ là được đặt môi mình lên bờ môi kia, cúi xuống anh muốn được hôn cô. Một nụ hôn nồng cháy, đam mê. Nhưng không được, không làm thế được, anh biết mình phải tự kiềm chế với bản thân.

Nếu hôm nay anh không tự chủ được thì anh sẽ mất cô vĩnh viễn. Minh Châu sẽ không tha thứ cho anh. Phong thở dài, anh tiếc nuôi bụng tay xuống và bước đi, vẫn không nói một lời.

Về phần Minh Châu, cô sợ đến tận mình khi có cảm giác Phong sắp sửa hôn cô. Và nếu anh hôn, cô sẽ phản ứng như thế nào. Vùng ra hay chịu để bị hôn. Cô sợ đến nỗi không suy nghĩ được gì. May quá anh đã dừng lại.

Nhìn Phong lui thủ đi phía trước, Minh Châu bước nhanh kịp đến sau anh, cô muốn nói câu cảm ơn cùng câu xin lỗi, nhưng không biết phải bắt đầu như thế nào. Hay là, cô nghĩ, mình nên kiếm một câu chuyện gì nói để quên đi cái tình trạng ngượng ngập của cả hai người.

- Tiểu Phong, chờ em với. Làm gì mà anh đi nhanh như đi như ăn cướp. Ít không phải, đi giựt vợ thế.

Bật cười vì cách nói của Châu, anh chậm bước lại:

- Em ví von gì mà hay thế, vợ ở đâu ra mà đi cướp.

- Vậy chứ sao anh cứ ừ ừ như bị người ta cướp mất vợ vậy.

- Này, nên nhớ là anh độc thân nhé.

- Vậy thì phải kiếm vợ cho anh rồi. Em có mấy nhỏ bạn xinh lắm, để em làm mối cho anh.

- Cảm ơn, anh không cần. Em đừng mất công. Nếu không phải là người anh yêu, anh sẽ không lấy vợ,

Nói xong, Phong trở lại lầm lì như cũ, nét mặt lại càng khó coi hơn. Chả bù với những lần đi chơi trước, Phong luôn là người trêu chọc cho Minh Châu lên cơn tức và bị cô rượt đuổi khắp nơi. Niềm vui đó hôm nay không còn, cô biết vì sao và Phong cũng biết vì sao. Ngược nhìn khuôn mặt đầy vẻ nam tính của Phong, cô thấy tim mình chọt như thoáng gọn một niềm rung động. Cô định nói một câu châm chọc để Phong thoát ra khỏi tâm trạng không vui của anh, nhưng Châu lại đổi ý, bước nhanh lên phía trước, cô vừa đi tung tăng, vừa hát, coi

như Phong không hề hiện diện bên cạnh mình:

- *“Chiều hôm qua lang thang trên đường, hoàng hôn xuống chiều thăm muôn phương. Chiều hôm qua mình tôi băng khuâng, có mùa Thu về tơ vàng vương vương.*

Một mình đi lang thang trên đường, buồn hiu hắt và nhớ băng khuâng. Lòng xa xôi và sầu mênh mông, có nghe lá vàng nào nê rơi không...

Mùa Thu vàng tới là mùa lá vàng rơi, và lá vàng rơi như tình Thu vừa khơi...”

Nghe giọng hát tươi trẻ và nhìn điệu bộ nhí nhảnh của Minh Châu trong bài hát mang âm điệu Valse du dương thánh thót, Phong tạm quên đi cái buồn của mình. Cũng từ âm điệu này Phong đã phát giác ra, Minh Châu không sai khi cô chưa chấp nhận anh, cô còn quá trẻ. Cần phải cho cô thêm thời gian để thay đổi cũng như cho mình thêm lòng kiên nhẫn đợi chờ. Anh đã có chủ ý.

& & &

Sài Gòn, chiều nay trời mưa tầm tã. Ngồi một mình trong nhà, Minh Châu chống tay dưới cằm nhìn qua khung cửa sổ xuống vườn, đầu óc cô trống rỗng. Nhìn mưa cô thấy lòng buồn rười rượi, và nỗi buồn này thì cô biết rất rõ căn nguyên của nó. Cô đang nhớ về một người. Khánh Chi ngày nào truyền đời báo danh cho cô biết “ Ghét của nào trời trao của nấy” quả không sai.

Chưa bao giờ cô thấm thía sự cô đơn như bây giờ, Cô nhớ lại, lần đầu tiên khi gặp anh, đó là vào một bữa tiệc nhỏ của gia đình, mẹ làm tiệc để mừng chị Minh Thư vừa ra trường, lại có việc làm tại Ngân Hàng QGVN, coi như đãi chị vừa đại đẳng khoa rồi lại tiểu đẳng khoa. Trong số ít bạn bè thân của chị đến chia vui, có anh. Anh là một bác sĩ quân y từng sự tại Chương Thiện, tính tình hòa nhã, điềm đạm và hay giúp đỡ mọi người. Anh không phải là lớp nam nhân đẹp trai xuất sắc, nhưng sự quyến rũ của anh lại nằm trong đôi mắt và nụ cười. Mẹ và bé

Khoa rất thích anh, cứ mỗi lần anh về phép là mẹ lại mời anh đến nhà chơi, riết rồi anh giống như một đứa con trai lớn trong gia đình. Chị Thư nói nhỏ với em gái:

- Ê Châu này, hình như mẹ muốn bắt rể hay sao ấy. Cụ cứ mời ông Phong đến nhà mình hoài. Chị thì không sao vì mẹ biết chị có bồ rồi, mẹ chả nhắm ông Phong cho chị đâu, nhà chỉ còn em là ứng tuyển viên tuyệt vời nhất của mẹ thôi đó.

Cô dãy này lên:

- Cái bà Thư này, em không chịu đâu. Anh ấy lớn hơn em đến cả chục tuổi, già ngắt, làm sao mà được. Em chỉ coi anh ấy như là anh thôi, chỉ mến chứ không yêu.

Minh Châu không yêu, nhất định không yêu Phong mà chỉ mến thôi, sao đến bây giờ lại nhớ anh như thế này? Tiểu Phong của cô ở đâu. Anh bỏ cô lại mà đành lòng sao, Phong ơi.

Mấy ngày tháng đầu không thấy Phong về phép, Minh Châu không cảm thấy thiếu anh, nhưng rồi một tháng, rồi hai tháng anh không đến, nỗi nhớ đã bắt đầu thành hình trong tim. Cô hỏi chị Thư có biết lý do vì sao anh bật tăm, thì Thư cũng nói không biết. Nỗi nhớ Phong càng ngày càng tăng, càng da diết. Thời gian này, những người bạn trai đến với mình, Châu

đều thấy không hợp. Cô luôn mang anh ra để so sánh với họ. Cô không biết hay không nhận ra, từ lâu hình ảnh của Phong đã ăn sâu trong cô, để giờ đây cô không thể yêu ai khác được. Không lẽ con nhỏ Khánh Chi là phù thủy, mà nói cái gì, trúng cái đó. Nó nói từ mền đến yêu không xa đâu, tình yêu sẽ âm thầm đến trong tim cô từ từ, mà cô không hề biết. Cô không tin và cãi lại nó. Với cô thì từ mền đến yêu còn xa lắm, qua tới bốn giai đoạn cơ mà. Thế sao bây giờ cô lại yêu? Minh Châu đã yêu Tiểu Phong rồi sao? Có cần qua giai đoạn nào đâu. Cô không còn nói anh già, không còn nói anh nhà binh, nghèo kiết xác nữa, mà chỉ còn thấy nhớ Phong đến nhói lòng.

Rồi, sau cùng cô nhận được vồn vẹn đọc nhất một lá thư của anh do chị Thu trao lại sau gần một năm anh bỏ đi, không lý do cũng như không lời từ biệt. Trong thư anh nhắn:

“Nếu em có yêu Tiểu Phong, còn thấy sự có mặt của anh là cần thiết thì chờ anh một năm, anh sẽ về tìm em.”

Tuy nhiên ngày đám cưới Minh Thu, chị ấy vẫn nhận được quà mừng của Phong. Hỏi tin tức về anh, chị lại bảo là không biết gì hết kể cả địa chỉ. Chị nói, chỉ có một lần đọc nhất chị nhận được thư của anh, mà chị có đưa cho Châu đọc rồi đó. Tự dung Minh Châu cảm thấy như có cái gì phi lý ở đây, giống như Minh Thu đang liên minh cùng với ai để lừa dối cô. Bây giờ đã gần qua một năm rồi, có ai đó đang muốn trừng trị tính cao ngạo của cô, bất tâm hèn lẩn thễ xác cô phải đợi chờ trong héo mòn, tàn tạ như thế này. Cô không cam lòng. Không ai có quyền đối xử với cô như vậy. Đã thế cô sẽ bỏ đi thật xa, Minh Châu thu dọn hành lý, ngày mai sẽ rời Sài Gòn, cô đã báo Minh Thu biết quyết định của cô hơn một tuần nay và nhờ Thu trao lại Phong, nếu gặp anh, hộp quà cô đã ấp ủ, gìn giữ bao lâu nay với lời nhắn:

- Không chờ nữa, nhất quyết không chờ nữa. Thử thách như vậy quá đủ rồi. Con gió Tiểu Phong cũng đã thả bay vào không gian. Với em tất cả không còn gì nữa, không yêu thương, không hận thù. Thế thôi.

Bên ngoài mưa đã tạnh, nhưng trong lòng Minh Châu gió bão, cuồng phong lại nổi toại bời. Cô muốn gào thét lên thật to, muốn đập phá diên cuồng cho hả cơn đau đã âm ỉ trong lòng bấy lâu nay, nhưng cô làm không được. Gục mặt xuống bàn, tiếng nức nở chọt trào ra, càng ngày càng dồn dập kéo theo sự rung động của đôi vai bé nhỏ, mong manh, Châu chỉ còn biết khóc mà không hay một bóng người đã đến đằng sau, ôm lấy thân hình bé nhỏ của cô vào lòng và vỗ về:

- Nín đi em, anh xin lỗi, Tiểu Phong đã về với em đây rồi, nín đi. Anh yêu em.

Tiếng khóc đột nhiên tắt lịm. Minh Châu đứng bật dậy, vùng ra khỏi vòng tay của Phong, mắt như rục lửa, chỉ tay ra cửa cô hét lên:

- Ra ngay, ra khỏi phòng tôi, gian dối như vậy đủ rồi, tàn nhẫn như vậy đủ rồi. Tôi không cần đến anh nữa. Anh đi đi, đi... đi.

Sức lực hầu như đã cạn kiệt, cô từ từ sụm xuống và ngất đi trước cặp mắt kinh hoàng của những người đã vào trong phòng lúc cô đang khóc.

Mở mắt ra, nhìn mọi người đang vây quanh giường, Châu lơ mơ nhìn thấy có mẹ, có Thư và cả Tiểu Phong, người cô yêu thật nhiều mà cũng hận thật nhiều. Mệt mỏi, nhắm mắt lại, hai dòng nước trào ra hai bên khóe mắt, cô nghe loáng thoáng có tiếng người nói:

- Thôi mọi người ra ngoài để Châu nó nghỉ. Phong, con ở lại với em dùm bác.

- Dạ

Đợi nghe tiếng cửa khép lại rồi, Châu mở mắt ra, chống tay xuống giường tìm cách ngồi lên. Phong vội vã đến bên cạnh, anh đỡ hemh tựa lưng vào ngực mình, đầu ngả vào vai anh, Châu tựa mình như phản đối. Phong ôm cô chặt hơn:

- Em đang mệt ngòi như vậy sẽ thoải mái và ấm áp hơn.

- Lợi dụng thì có.

- Thì chính em tạo cơ hội cho anh lợi dụng chứ ai.

Phong cười, rồi anh thủ thỉ:

- Còn giận anh không? Thôi đừng giận anh nữa, cho anh xin lỗi. Em có biết là anh nhớ em như thế nào không, yêu em thế nào không? Nhớ quay quắt cả người, yêu đến long trời, lở đất. Không tin hả, nói anh xảo hả, quay nhìn anh nè em sẽ thấy ngay thôi.

Nghiêng người Châu henh đối diện với mình, bằng cả hai bàn tay, Phong ôm khuôn mặt người yêu và từ từ áp môi mình vào môi Châu. Anh hôn cô một cách say đắm, cháy bỏng, nụ hôn mà anh mong đợi từ lâu. Vòng tay ôm lấy cổ Tiểu Phong của mình, Châu nhắm hai mắt lại để tận hưởng cái hạnh phúc ngọt ngào, cái nồng nàn da diết của nụ hôn đầu đời, quên đi cái khổ đau đã qua, hiện tại chỉ còn Anh và Em.

Ngoài sân ánh nắng lại chan hòa trên vạn vật. Cỏ cây hoa lá đã trở nên xanh mướt, sạch sẽ hơn, vì cơn mưa đã rửa sạch đi hết những bụi bẩn của cuộc đời.,.

Tucson- AZ- 21/11/2022